
ABRIL 2021

CHAPTER 8

Life is a journey

Travel is to make a journey or to have an adventure in someone's life. It is not just about the destination, but about the journey itself. It is about the experiences, the challenges, and the discoveries along the way. It is about the people you meet, the places you visit, and the things you learn. It is about the journey of life.

Life is a journey, not a destination. It is about the experiences, the challenges, and the discoveries along the way. It is about the people you meet, the places you visit, and the things you learn. It is about the journey of life.

Life is a journey, not a destination. It is about the experiences, the challenges, and the discoveries along the way. It is about the people you meet, the places you visit, and the things you learn. It is about the journey of life.

Life is a journey, not a destination. It is about the experiences, the challenges, and the discoveries along the way. It is about the people you meet, the places you visit, and the things you learn. It is about the journey of life.

Life is a journey, not a destination. It is about the experiences, the challenges, and the discoveries along the way. It is about the people you meet, the places you visit, and the things you learn. It is about the journey of life.

Life is a journey, not a destination. It is about the experiences, the challenges, and the discoveries along the way. It is about the people you meet, the places you visit, and the things you learn. It is about the journey of life.

Papers de Llevant

Pensaments, sensacions,
emocions i sentiments.

Llibres, gravats i música.

Benvingudes i acomiadaments.

VIDA.

Comissió de Normalització Lingüística

Testamento vital

A quien escuché por primera vez hablar del Documento fue a Pablo. De su boca brotan a veces ideas tan imprevistas como esa. Su tierno aspecto -ojos de un azul inocente, piel clara, labios jóvenes- no te previene para su interior de filósofo antiguo. Pablo siempre me busca para hablar cuando coincidimos, a pesar de los más de veinte años que nos separan. Supongo que su peculiar sensibilidad lo incapacita para estar con gente de su edad. Y digo “su peculiar sensibilidad” por decirlo de alguna manera... La mayoría diría su “leve discapacidad” o, más llanamente, su “falta de luces”. Aunque lo cierto es que ha sido capaz de acabar el grado de Filosofía... Bien, el caso es que no recuerdo de qué estábamos hablando en esa ocasión, pero me preguntó si yo tenía hecho mi Testamento de Voluntades Anticipadas.

La idea se me quedó vagando en ese limbo interno de las ideas perdidas que esperan a su momento para tomar forma. Y el momento es ahora. No, no tengo ninguna enfermedad terminal, que yo sepa. Y tengo cuarenta y cuatro años, así que todavía soy joven para una muerte inminente. Pero la oscuridad del invierno siempre me produce una sensación de final. Los días tan cortos me abocan a una angustiante certeza de falta de tiempo y me pongo a pensar en cosas como la muerte, por ejemplo.

Me he documentado y un Testamento Vital es un Documento en el que se deja constancia de tu voluntad con relación a los tratamientos médicos a los que desees o no someterte, a qué tienen que hacer tus seres queridos con tu cuerpo cuando

mueras y a quién autorizas como representante para interpretar las instrucciones expresadas en el Documento o para tomar las decisiones que no hayas explicitado.

Respecto al último punto lo tengo claro: me encantaría que el intérprete de mis últimas palabras fuera Pablo. Una vez, una amiga me contó que me había soñado llamando a su puerta para decirle que yo estaba floreciendo, y mostrándole mis dos manos convertidas en las ramas germinadas de un árbol. Así veo yo a Pablo, como alguien capaz de interpretar las metáforas de todo lo que nos sucede y rodea. Es maravilloso, porque ¡qué mediocre se vuelve la vida sin la magia de la metáfora!, ¿no?

En cuanto a los cuidados y tratamientos médicos que desearía o no en el tramo terminal de mi vida, pues para qué me voy a andar con hipocresías: los quiero todos. Quiero aferrarme con uñas y dientes a la vida rascando a la muerte cuantos más meses, semanas, días y horas pueda. Pero lo quiero sin dolor, soy persona sensual, que ama el placer físico. No me importa ingerir todos los opioides disponibles en el mercado farmacéutico, para algo he cotizado a la Seguridad Social desde que tuve edad de trabajar. Además, nunca he tenido remilgos con las drogas. Probé un amplio abanico de ellas en mi juventud, igual que degusté todas las ocasiones de sexo que se cruzaron en mi camino. Después, como casi todos mis amigos, me he ido asentando en una vida que podría considerarse cómoda y rutinaria. He aprendido a disfrutar de los pequeños placeres que no suponen ningún gran descubrimiento.

Aprendí a fabricar una imagen de ñoñez que me ha sido útil: me ha permitido educar sanamente a mis hijos, mantenerme con un trabajo honorable y llegar a los cuarenta con una más que notable buena salud. Pero, caray, qué bien lo pasé esos años... Qué lástima tener que condenar al olvido a todos los muchachos y también alguna muchacha, aunque pocas, que me amaron y que amé...

Me gustaría morir rodeada de naturaleza, en el campo o en el mar. Y me gusta pensar que podré hacerlo acompañada de alguno de mis seres queridos. Quizás no será mucho robarles un mes, a lo sumo, de su tiempo. A lo largo de mi vida, he intentado no exigirles demasiado.

Por último, respecto a lo que quiero que hagan con mi cuerpo, pues quizás lo más sencillo es quemarlo, así es fácilmente transportable. Aunque las ceremonias de cremación son horrorosamente frías y “metálicas”. Lo siento por mis hijos, porque desde luego lo que es yo, ya no me enteraré... Pero aunque sé que no quedará nada de mi ser que sea consciente, me gusta pensar que mis cenizas estarán en un lugar bello. Y no conozco ningún lugar más bello que Menorca.

La pérdida siempre es dolorosa. También el hecho de pensarla. Por eso quiero dejarlo todo claro: he amado, me han amado, he sido feliz, no llores por mí.

No llores por mí cuando haya muerto
y oigas las lúgubres campanas
anunciar al mundo que he partido
del vil mundo a morar con vil gusano.

Si lees estas líneas, no recuerdes
qué mano las escribió. Tanto te amo
que prefiero me entregues al olvido
a que sufras dolor por recordarme.

Si miraras, acaso, estos versos
cuando yo en la arcilla esté disuelto,
olvida el eco humilde de mi nombre
y deja que tu amor también se pudra.

No vea el sabio mundo tu congoja
y se burle de ti por culpa mía.

William Shakespeare, *Soneto 71*

EVA ARROYO

Miques de pa

Cada dia dona algunes miques de pa als ocells que volten pel pati.

Un dia pensa que potser volten pel pati perquè els dona les miques de pa.

Temps després s'adona de que els ocells tenen fam i no li passa desapercebut el (fals) poder que li donen les quatre miques.

I llavors s'adona de que ja no està pensant en ocells.

J. Esther Pelegrí

La profecia

Fa vuit mesos va rebre les dues notícies més transcendents de la seva vida, havia de ser pare i per si no era poc, es va assabentar per error que també en vuit mesos, un asteroide podria impactar damunt la terra amb greus conseqüències, només ho sabia ell, ja que era una informació que no s'havia filtrat i venia d'una font segura

Fins quin punt podia ignorar-ho? Havia de filtrar aquella informació? El missatge perillava de ser exposat a la liquiditat del seu temps. Encara així, després de molt dubtar, ho va contar. Al principi no ho tenia clar, però en fer-ho públic va saber que estava en el cert, “entenem la profunditat d'un compromís només quan hem d'actuar”. Va fer èmfasi en que les possibilitats de que l'asteroide caigués sobre la terra eren d'un cinquanta per cent. “Era millor la certesa o la incertesa? És un cinquanta per cent motiu per l'esperança o per la desesperació?”

No va agradar. Era el sentiment d'aquell temps, havia anat en contra de l'elixir de la vida eterna, que s'havia venut en pots de crema antienvelliment i pastilles rejuvenidores.

Uns pocs s'ho van creure, no van ser més de cent. Els mitjans, ho van convertir en el tipus de relat de dues visions oposades que en el fons eren les dues cares d'una mateixa moneda pel simple fet d'entretenir. I es que per l'entreteniment (i el benefici) es podia renunciar a la moral.

Però no només els mitjans, el mateix relat sostenia la majoria de gent a través de les xarxes socials, perquè el que és privat era públic, la transparència excessiva permetia que uns controlessin els altres, i així es regulava el que és públicament correcte, el càstig ésser exclòs, o pitjor, ésser invisible.

I al final, ell va desitjar tornar-s'hi: invisible. Per sort tenia un motiu prou gran d'alegria, i vuit mesos després de rebre aquella informació, poc li quedava per fer i decidir i va ser quan va néixer la seva filla.

El primer dies de la seva filla, a l'hospital, havia estat com una bombolla de sabó, aïllada de la realitat, sobrevolant tots els obstacles, però d'una paret molt fina, que amb un esbufec es podia diluir, la bombolla va esclatar quan li van dir que un asteroide havia passat fregant el planeta Terra però no havia arribat a impactar.

Després de dos dies a l'hospital va arribar a casa, cansat però content i ansiosos per començar una nova vida amb una personeta més a la seva llar. El nadó de dos dies dormia, moment que va aprofitar per obrir l'equip de música.

I van començar els violins, la música estava on l'havia deixat, a punt per començar la 9a Simfonia de Beethoven en D menor, l'escenari era perfecte, era l'ideal per comprendre-ho tot, la pau d'un nadó dormint era l'espectacle més bell que un podia observar, i els pensaments s'elevaven més amunt davant la bellesa, la de la música, la de l'ésser humà.

Sí, ara ho comprenia tot, el món havia canviat, l'asteroide no havia estat gairebé més que una estrella fugaç que els havia guiat fins aquella petita messies que ara tenia entre els braços. Ell havia estat un profeta, en gran mesura incompès.

La missió que se li havia encomanat, sense ni ell saber-ho era la d'unir aquest món fragmentat i cosir-lo, l'asteroide havia estat el fil que havia permès apedaçar aquells fragments d'un temps ara ja passat.

Es veia amb els colors del cel sorprenentment blau. La gent no havia preferit fer-se un selfi amb l'asteroide quan s'acabava el món per compartir a les xarxes el seu darrer alè, havien preferit que el seu darrer sospir fos un petó i un t'estimo i això els havia salvat. Aquesta era la força de la seva messies, aquesta era l'empenta que el nadó, sense saber-ho i amb la innocència d'un nou nat, havia donat.

L'asteroide, en plena sincronia, havia passat i deixat un estel vermell, com una tarda de primavera. En el mateix instant que en un crit matern la seva filla guaitava des del ventre.

Milions de persones després van reconèixer que la burla no havia estat més que la por de perdre-ho tot. I aquella por es va intensificar en els breus segons que des del cel s'apropava un cúmul de pols estel·lar, i van ser suficients aquells breus segons per fer caure el sistema, que amb les potes ja corcades va sucumbir a la darrera empenta.

Tothom, sense necessitat de pensar-ho, va comprendre a l'instant l'evidència: els diners no poden comprar-ho tot, la felicitat no és el desig insubstancial de beure una coca cola, la felicitat és el goig propi d'existir.

TONI FLORIT

Soy Jorge y hace unos 6 meses que trabajo en la limpieza de un centro escolar.

Veo alumnos desaprovechando el tiempo escolar, porque me he dado cuenta de que tienes que estudiar para tener algo en la vida.

Me di cuenta porque yo desaproveché el tiempo hasta que llega el día en el que tienes que hacer algo para conseguir ser alguien: tienes que aprovechar las oportunidades.

JORGE

La lectura com a refugi

Tot té el seu costat bo encara que, de vegades, costi molt trobar-lo. Aquesta pandèmia ha fet que llegim més. Segons un estudi del gremi d'editors la lectura va ser una aliada per al 82% dels i les consultades i el 50% va assegurar que li va ajudar molt.

Jo em trobaria entre aquest 50%. “La novia de Frankenstein” (Almudena Grandes) va ser el meu refugi els tres primers dies de les vacances de pasqua del curs passat quan ni el meu cap ni el meu cos entenien res del que estava passant, ni eren capaços d'assumir el seu abast.

El mateix puc dir de la trilogia “Los hijos del desastre” (Pierre Lemaitre) que ha omplert gran part del temps que la pandèmia ens ha negat per estar amb els nostres.

I m'he tornar a trobar amb vells coneguts que, sens dubte, vaig cercar inconscientment... no podia ser casualitat que em tornés a rellegir “Momo” (Michael Ende) , just en aquest moment en que el temps prenia un nou sentit, o que Stefan Zweig amb “El món d'ahir” m'ajudes a no perdre la perspectiva.

I ara, fa poc m'he tornat a aturar en “La Comunitat” (Zygmunt Bauman). En ell Bauman afirma que algunes paraules a més de tenir un significat produeixen una sensació.

Ens diu que sigui quin sigui el seu significat sempre sentim que està bé “tenir una comunitat” o “estar en comunitat”

Però òbviament, significat i sentiment no són independents l'un de l'altre i la comunitat es defineix com un lloc càlid, acollidor i confortable. En una comunitat podem comptar amb la bona voluntat mútua, ens entenem bé, estem segurs i segures, confiem en el que escoltem, discutim amablement, intentem millorar i fer la nostra convivència més agradable. Si caiguem algú ens ajuda, si dubtem algú ens escolta, si estem tristos algú ens agafa de la mà.

Totes i cadascuna d'aquestes accepcions que Bauman menciona vaig pensar que han estat essencials per posar una mica de bàlsam al fort cop que està suposant aquest any de la pandèmia, estan sent imprescindibles per dur el millor possible el llarg procés que vivim.

Però és un altre dels aspectes de la paraula comunitat que el sociòleg aporta la que m'agradaria destacar, perquè crec que serà la clau si volem, no només que passi aquesta crisi, sinó sortir ben parats totes i tots sense deixar a ningú enrere.

Bauman diu que a una comunitat, quan arriben mals temps, la gent no es demana garanties, ni demana quan li serà retornada l'ajuda. Tampoc ningú es negarà a socórrer els altres perquè no hi hagi contracte que l'obligui... senzillament ens ajudem perquè és un dret i un deure de totes i tots.

Mentre ho llegia vaig pensar: somni irrealitzable, o necessitat urgent...?

vaig obrir la porta i el
raig de sol que entrava
per la finestra
il·luminava aquell munt
de coixins perfectament
col·locats damunt del
llit.

Mariola Juanico

La visión desde los 50

A los 40 todos pensamos que el mundo se nos cae encima, que vamos cuesta abajo, pero siempre puede haber algo peor, la crisis de los 50.

A partir de esta edad igual te compras una moto que empiezas a pensar en tu jubilación. El concepto de la juventud cambia y se ordenan las prioridades. Para mi, ahora que mis "responsabilidades" son adultas y pueden valerse por sí mismas, es una cuesta arriba, un comienzo para priorizar el "qué quiero", "qué necesito"... (algo que debería priorizarse en todas las edades) e ir por la vida con pasos más lentos pero más grandes;

disfrutar de las cosas más pequeñas y aplicar lo aprendido: ver un amanecer, un atardecer con una copa de vino...

Aprendes a ser más selectivo en todos los aspectos y es que como bien dicen "más sabe el sabio por viejo que por sabio". El paso del tiempo te brinda una experiencia que ni el más perspicaz podría tener.

Intentar eliminar las marcas y cicatrices tanto físicas como emocionales es negar parte de nuestra historia.

DORI

Marina Gual

Conseqüències de l'epifenomenalisme

Després de les reflexions fetes altres anys, ara ja sabem el perquè les persones som com som. Per què a vegades fem una cosa i no en fem una altra. També podem preveure el què hauríem de fer com a humanitat per aconseguir salvar-nos de les casualitats perverses que ens envia en cada moment l'univers caòtic que ens envolta.

Com no tenc res més a fer, intentaré convèncer-vos d'una decisió que si la preneu, pot resultar-vos extraordinària i definitiva. No necessita de gaire enteniment, però sí d'una gran decisió. Algunes persones que poden llegir aquest escrit l'haurien de prendre prest, dintre de pocs mesos, si és que volen mantenir encara el control de la seva vida.

Dèiem que tots els nostres actes són la resposta animal davant d'estímul externs que ens afecten. Aquestes reaccions són conseqüència de fenòmens bioquímics que estimulen el nostre cos i ens obliguen a actuar d'una certa manera i no d'una altra. Pensem que sempre estem obrant lliurement perquè ho fem després d'un gran i perfecte raonament, però en realitat, és només la conseqüència d'una selecció que fa el nostre cervell entre les possibles respostes que hi ha davant l'estímul. Aquesta tria és causada per l'evolució i sempre cerca la nostra supervivència per aconseguir la reproducció.

Quan creiem que fem una cosa bé, s'activen una sèrie de recompenses al nostre cos:

- Ens agrada el sucre i el dolç perquè instintivament ens donen les calories que un animal necessita. I per sobreviure en una situació de competència, si mengem un aliment de gust agradable, segur que també ens donarà energia. Passa el mateix amb els menjars que contenen greix.
- Quan entenem algun fet científic o social de forma clara o ens felicitem per haver aconseguit algun petit èxit, la sensació de felicitat, el goig intel·lectual que sentim, ens ajuda a seguir aprenent i estudiant amb més ganes. Ens permet superar-nos.
- Altres situacions de goig les podem sentir també a l'esport o després d'acabar una feina ben feta. Tot ajudava abans a l'evolució. Ara ja només ens ajuda a nosaltres i fer-nos sentir bé, però no a l'evolució, perquè no té cap avantatge evolutiva.

Per suposat que davant un estímul dolent per al cos existeixen també les reaccions contràries:

- El dolor, les males olors i el mal gust, ens avisen que allò que hem passat, sentit o menjat, no pot ser bo.

L'evolució també ens ha pogut entendre a nosaltres i ens ajuda en els moments que sentim massa amargura, massa patiment, o molta vergonya pels nostres comportaments i accions incorrectes i que ens causen una culpabilitat que ens faria caure a terra. Per algun motiu aquests records són emmagatzemats en una caixa forta del nostre cervell i no afloren fins que els tornem a reviure. Aquesta acció d'amagar el cap sota terra, ens permet continuar la nostra vida com si res dolent hagués passat mai. Qui no n'ha feta alguna de grossa, però grossa. Només la recordem una o dues vegades a la nostra vida i la guardem tot d'una dins la caixa per no sentir-nos malament.

Continuant amb les anteriors reflexions, sabem que existeixen aliments i algunes substàncies que no ens aporten cap benefici extra a la nostra existència, però actuen damunt el nostre cos donant-nos una sensació de plaer temporal. El cos arriba a pensar que aquest goig ha de tenir alguna finalitat i recompensa. En un futur, la propia evolució i amb la selecció natural, hauria resolt aquests errors i els nostres descendents ja haurien sentit repulsió envers aquestes substàncies perquè perjudiquen la nostra espècie.

Com veiem, tenim poca llibertat quan estem vivint i així i tot, és el valor que més valorem i persegüim. Volem ser lliures, pensar i actuar lliurement. Molts de partits polítics es volen fer seu aquest adjectiu.

No fa molts d'anys, jo era esclau en certs moments d'una sensació de goig temporal que em treia la llibertat i l'alegria. Hi havia moments en que el meu cos m'obligava a actuar d'una manera quasi compulsiva, i molt poc reflexiva.

Aquest instants em distreien del que estava fent. Era incapaç de pensar, de raonar, de concentrar-me, de menjar, de viure. Alguns i algunes de vosaltres patiu el mateix i ho sabeu.

Afortunadament vaig aconseguir prendre una decisió que em va treure de la sensació d'esclavitud que em tenia amargat quan havia de comportar-me d'aquella manera tan esclava. Em va costar molt decidir-me, però ho vaig fer. Ara ho puc recomanar a tothom perquè no us farà cap mal. Després de tres anys puc dir que vaig triomfar, vaig guanyar-me una mica de llibertat, de la llibertat que no tenia abans.

I no sabeu quin valor té.

Vaig... deixar de fumar.

Ànim que vosaltres també podeu!

TONI SANS

La primera vez que te vi me enamoré.

La primera vez que te miré a los ojos supe lo que era el amor más puro.

La primera vez que estuviste entre mis brazos me sentí la mujer más feliz del mundo.

Desde que tú llegaste, empecé a caminar más firme, mirando donde iban mis pasos, porque sabía que detrás de ellos irían los tuyos, y quería llevarte por un buen camino.

Enseñándote aprendí, aprendimos juntos. Me encantaba viajar a tu mundo, el país de nunca jamás, el país de los niños, mientras poco a poco ibas creciendo , y de mi mano ibas conociendo el mundo de los mayores .

Casi sin darme cuenta , a una velocidad de vértigo , mi pequeño te convertiste en un hombre, bueno, generoso, con un corazón tan noble como fuerte . Ahora has decidido emprender el vuelo , una nueva etapa, una nueva vida . Siento una mezcla de orgullo, emoción y tristeza, pero se que todo va a estar bien . Ahora soy yo quien va a tener que aprender, acostumbrarme, se que me vas a enseñar , como me enseñaste a ser madre .

Resistirem

Aquest curs que hem iniciat
amb un escenari gens esperat.

Un curs de somriures amagats
d'abraçades reprimides
i espais desinfectats.

Un curs amb aules ben ventilades
i fent classe amb les jaquetes posades.

Un curs en que a una part de l'alumnat
a l'assistir en semipresencialitat
els estudis se'ls han complicat.

Però hem tornat a demostrar
que som una comunitat educativa
que lluita per millorar.

Treballant de manera cooperativa
i amb intenció constructiva
no deixam de pensar i cercar
noves formes per innovar.

I aquí junts continuarem resistint
aquesta pandèmia que estem patint,
que ens afecta en l'aspecte professional
i, sobretot, en el personal i social.

Molts ànims, força i salut!

ESMERALDA MIQUEL

Up the junction

La pandèmia ha aturat el món. De cop i volta hem canviat certeses per dubtes i pors. Ens hem hagut de reajustar, reiniciar, adaptar, resintonitzar. En el nostre subconscient, però, seguim pensant que tot tornarà a ser com era abans. La generació dels nascuts als setanta del segle passat (anomenats ara “boomers”) hem tingut la sort de no haver hagut de viure cap situació traumàtica (conflictes armats, socials o de caire humanitari greus) en primera persona. En certa manera s’han complert les prediccions del que havia de ser la nostra vida, del que ens havia de passar. Ens hem acostumat a poder dirigir la nostra vida immersos en unes circumstàncies en certa manera amables i sense grans pertorbacions.

I estar més en contacte amb nosaltres mateixos ens ha fet recórrer més a la cultura. Llibres, música, pel·lícules i sèries estan fàcilment al nostre abast en plataformes de tot tipus a un clic de distància i a un preu no molt alt. Valorem més que mai el patrimoni immaterial cultural que ens hem donat.

La pel·lícula “YESTERDAY” planteja un escenari en que un accident mundial (diguem-ne pandèmic!) fa desaparèixer de cop i volta l’obra completa dels Beatles. Després de l’accident el món es recupera sense que el grup hagi existit; un plantejament aquest que pot provocar vertigen en algú que hagi crescut culturalment amb la seva música com és el meu cas.

El protagonista es desespera quan arriba a casa i comprova que ja no té els vinils editats pel grup i quan fa una recerca a la web només troba escarabats (... volíeu dir “beetles” corregeix el cercador!)

Només una persona (que a més és músic) coneix i recorda la discografia dels de Liverpool. Aquest és plantejament del film (sense spoilers).

Pensem per un moment què passaria si allò que ha contribuït a la nostra formació, allò que cada un de nosaltres apreciem i valorem més, allò que ens acompanya des de fa un temps hagués desaparegut de cop. Segur que ens veuríem obligats a donar-ho a conèixer d’alguna manera. Com a la novel·la Fahrenheit 451 ens sentiríem obligats a salvar el que més ens estimen de la crema sistemàtica.

Juguem ara a fer una llista urgent del que salvaríem. Les eines informàtiques ens permetrien tenir un arxiu comú compartit on anar desant allò que no volem que es perdi de cap manera. El més complicat seria mantenir oculta la carpeta a la xarxa lluny del poder destructor del govern del moment; però això ja és un altre tema.

Evitem, de moment, l'obra dels Beatles. Com que la llista és urgent (no s'hi val pensar massa) aquí van les meves primeres peticions (que són, de moment, musicals i de menys a més durada)

1.- El solo de saxo del tema "Jungleland" i el tema sencer (Springsteen)

2.- Mack the Knife (Bobby Darin)

3.- You really got me (Kinks)

4.- Willin' (Little Feat)

5.- Late in the evening (al concert de Central Park) (Simon & Garfunkel)

6.- God only knows (Beach Boys)

7.- Up the junction (Squeeze)

8.- Rhapsody in blue (G.Gershwin)

9.- Rubber Soul (Beatles), no m'hi puc resistir

10.- Tower of Power (concert 40 aniversari complet)

Perdó, no havia dit res i me surt una llista de 10. Segur que per deformació professional. No ho sé! Ara no ho tinc clar! Torn a començar? Per què he posat això i no allò?

Si hagués de tornar a començar segurament molts caurien de la llista i n'entrarien de nous. Ufff!

1.- Lletres completes de Dylan i època amb "The Band"?

2.- ...

I, parlant de lletres, quines obres literàries salvar? I pel·lícules? Quines obres d'art? Ufff, uff i més uuffff!

I poc a poc la síndrome Stendahl s'apodera del nostre cervell, ens accelera el cor i ens fa esclatar el cap davant tanta bellesa acumulada al llarg del temps.

Tranquil·lititzem-nos. Entre tots feim el món, si no ho poso jo ja ho posarà algú altre.

Crec que he tingut la sort i l'oportunitat de poder ser més i millor persona per haver pogut gaudir de coses belles.

No sé si la pandèmia ens farà millors. El més important és no deixar perdre aquest llegat. El més ample possible, perquè hi pugui sucra tothom.

Què?Juguem?

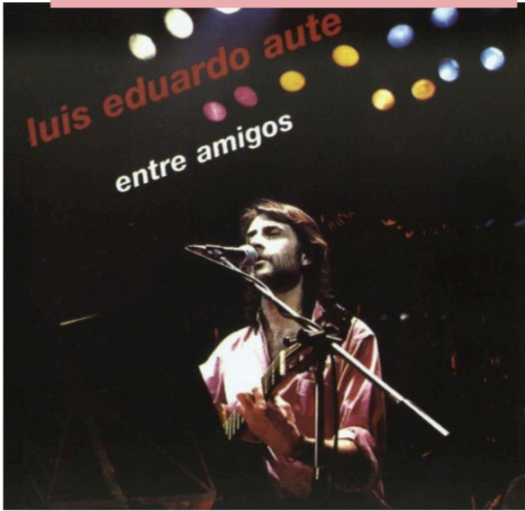
PEP JORDI

*Si voleu escoltar les cançons clicau-hi damunt.

AUTE

*El meu homenatge a Aute.
I el teu, Esther.*

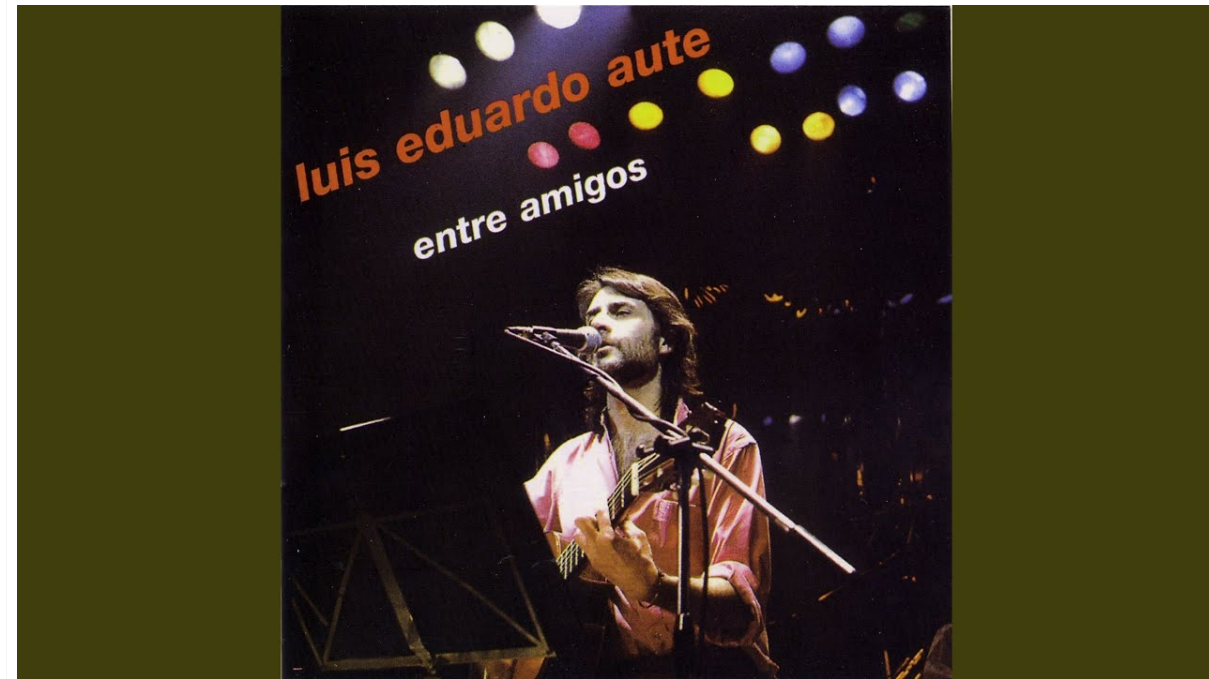
ABRIL 2020

*“Voy buscando un
amor
que quiera
comprender
la alegría y el dolor,
la ira y el placer,
un bello amor
sin un final
que olvide para
perdonar;
es más fácil
encontrar
rosas en el mar. “*

Rosas en el mar
(1966)

*Va morir dia 4 d'abril. Ara tot just fa un any. En tenia 76. Vaig plorar molt. Vam plorar molt, Esther. I aquell dia me vas fer un regal preciós que m'acompanyarà sempre. Com la seva música, les seves lletres, la seva elegància discreta, la seva manera de dir les cançons, tan especial, tan única. Te vaig confessar que mai no em perdonaria el fet de no haver-lo sentit en directe. I llavors m'ho vas explicar. Me vas dir que eres molt jove, però que te'n recordaves com si fos ara. Estudiaves a Palma i vas anar a sentir-lo a la Universitat (o era a la plaça de toros?). Era molt guapo, és ver?- Te vaig demanar. Molt!
- Clar, no podia ser d'una altra manera.*

Fes clic a la imatge si la vols escoltar.

JUNY 2016

I avui he connectat amb aquest record. El teu record. Que des de llavors és també un poc meu. I, recreant-lo, he viatjat fins a un altre record "robot". El record d'algú amb qui vaig compartir filera al Vicente Calderon. Fa 5 anys. Tants? Un concert memorable. Irrepetible. Paul McCartney en directe. Tots quatre junts. Cantant les cançons de la millor banda del món, de tots els temps. Emocionant-nos i fotografiant-nos, per deixar testimoni gràfic que hi vam ser, que ho vam viure, que ho vam compartir.

Fes clic a la imatge si la vols escoltar.

Al meu costat, una senyora madrilenya, de Vallecas. Va sortir abans de la feina, me va explicar. No en va dir res a casa. Hi va anar sola, perquè les seves amigues no eren, ni tan modernes, ni tan fans com ella. Sí. Va cridar fins a quedar sense veu. Va plorar d'eufòria i de joventut ofegada. Els Beatles a Las Ventas. Juliol de 1965. Jo encara no havia nascut.

Sonia Tur Martí

SANT JORDI 2021

JULIOL 1965

Fes clic a la imatge si la vols escoltar.

FROM THE FITZGERALDS

Gràcies, Esther.

ESTHER CASAS